

Nhược Vũ cắn môi lo sợ trong vòng tay Lâm Nhất Phàm, hần nhẹ nhàng thay giúp cô một bộ váy ngủ cho khô ráo rồi đặt lên giường, mặc dù để hần giúp mình thay đồ thì có hơi xấu hổ nhưng vẫn tốt hơn là bị ăn thịt.

Nhược Vũ cuộn tròn trong chăn len lén nhìn Lâm Nhất Phàm đang gọi cho ai đó.

Tim cô đập thình thịch sợ hần phát hiện mình đang nói dối.

-Anh đưa em tới bệnh viện nhé.

Nhược Vũ có thể nhìn thấy được Lâm Nhất Phàm đang rất lo cho mình nhưng cô không thể tới bệnh viện được, hần mà biết cô nói dối chắc sẽ băm cô ra cho cá ăn mất.

Nhược Vũ kéo tay Lâm Nhất Phàm giả vờ yếu đuối lí nhí nói.

-Không cần, tôi thường xuyên bị như thế này lắm, một lát sẽ đỡ thôi.

-Anh gọi bác sĩ rồi, họ sẽ đến đây nhanh thôi.

Mẹ ơi! Cô đang tự mình hại mình, lát nữa bác sĩ tới thì cô toi đời rồi.

Lâm Nhất Phàm ngồi bên mép giường vuốt ve khuôn mặt trắng xinh như đóa ngọc lan khiến người ta vương vấn, không ngờ có một ngày hần lại quan tâm một người như vậy.

Cô ấy nằm ở đây, cô ấy khiến hần lo lắng nhưng không phải là Giai Kỳ.

Nhược Vũ nổi hết da gà, Lâm Nhất Phàm có lẽ là say đến mất lí trí rồi, có khi nào hần nhầm lẫn cô là Giai Kỳ nên mới đối xử với cô tốt như vậy không?

“Cốc, cốc.”

-Nhược Vũ bị sao vậy con?

-Dạ dày của cô ấy lại không khỏe.

Lâm phu nhân đi cùng bác sĩ vào trong, Lâm Khải Trạch cũng đứng ở bên ngoài cửa, hần muốn đi vào xem tình hình của Nhược Vũ nhưng Lâm Nhất Phàm thẳng tay đóng cửa, không cho hần có cơ hội nhìn vợ của mình.

Nhược Vũ thấy bác sĩ bước vào, tròn mắt đứng yên không di chuyển, phía sau còn có mẹ chồng, mặt mũi của cô hôm nay xem như vứt bỏ rồi.

-Cô thấy trong người thế nào?

-Tôi... Tôi thấy đau bụng.

-Là ở đây... Ở đây... Hay là ở đây?

Nam bác sĩ chừng ba mươi tuổi, tay cầm ống nghe nhấn lên vùng thượng vị đến hạ vị của Nhược Vũ để kiểm tra.

Lâm Nhất Phàm sốt ruột lớn tiếng.

-Cô ấy nói là đau bụng, anh là bác sĩ biết như vậy thì chuẩn đoán được rồi, khám lung tung như vậy có kết quả gì không?

Bàn tay của hần di chuyển lên xuống trên bụng của cô ấy, ai biết có lợi dụng sờ qua chỗ nào

hay không?

Hắn đột nhiên lớn tiếng làm ai cũng giật mình, người ta là bác sĩ, chỉ nói đau bụng thôi thì người ta phải hỏi kỹ càng để kê thuốc, chứ có ai làm gì vợ của hắn mà lớn tiếng như vậy.

Lâm phu nhân thấy ngượng thay con mình, bà đứng kế bên nhẹ giọng nói cho bác sĩ nghe về bệnh án của Nhược Vũ.

Nhược Vũ để ý thấy bác sĩ kia đã bị Lâm Nhất Phàm làm cho tổn thương rồi, nên anh ta chỉ khám qua loa rồi kê cho cô vài liều thuốc trị dạ dày.

Thật may anh ta không hề khám kỹ lưỡng.

Căn phòng trở lại yên tĩnh, Lâm Nhất Phàm rót cho cô một ly nước rồi đỡ cô ngồi dậy uống thuốc.

Nhược Vũ cầm mấy viên thuốc trong tay mặt mày trở nên méo mó, uống cái này không biết có bị gì không nữa.

-Em uống đi rồi đi nghỉ sớm cho hết đau.

Nhược Vũ nghe lời, uống ực hết mấy viên thuốc rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Lâm Nhất Phàm đã từ giã cái ghế sofa thân thuộc, dời đồ đóng tại giường lớn nằm bên cạnh cô.

Nhược Vũ thở cũng không dám thở, sợ máu dê của hắn lại nổi lên.

“Tiếng nhạc.”

Lâm Nhất Phàm vừa mới đặt lưng nằm xuống điện thoại đã reo, Nhược Vũ liếc thấy cái tên trong màn hình, mặt đen lại một cục.

Lâm Nhất Phàm bấm im lặng không nghe máy, chuông vẫn đổ không ngừng, Nhược Vũ khó chịu lên tiếng.

-Nghe máy đi, có lẽ cô ấy thiếu anh nên ngủ không được.

Cô trùm kín chăn không chừa kẽ hở nào, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đào hoa của hắn, anh em hắn tuy tính tình khác nhau như gái thì đeo theo dài cả cây số, bực mình.

Lâm Nhất Phàm nâng môi cười, hắn cầm điện thoại ra ngoài nghe máy.

Nghe tiếng đóng cửa Nhược Vũ tức chần ngồi dậy, cái tên □hế tiết này, mới nói nhẹ một câu đã chạy đi tìm gái, đồ ba hoa, đồ không có chính kiến.

Nhược Vũ dùng hết sức vợ hết tất cả những thứ có trên giường ném về cánh cửa cho đỡ tức.

“Bụp.”

Lâm Nhất Phàm hứng trọn cái gối vào mặt, hắn đứng im nhìn người con gái vừa nãy còn quần quai than đau, bây giờ lại như khủng long thời tiền sử, vậy là sao đây?

Nhược Vũ tưởng hắn chạy xe đi rồi nào ngờ còn trở lại, thôi rồi, xong thật rồi.

Cô giả vờ nhăn mặt đau đớn rồi nằm xuống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lâm Nhất Phàm đen mặt, hắn xông tới tốc chần của Nhược Vũ lên, đứng sừng sững trên giường nhìn xuống gần giọng.

-Em dám lừa tôi?

Nhược Vũ hiu quạnh nằm bên dưới, bặm môi lắc đầu, có □hế cô cũng không dám thừa nhận.

Lâm Nhất Phàm mệt mỏi cả ngày, lúc nãy uống nhiều rượu nên đầu hơi đau, sau này còn

nhiều cơ hội, hắn không gấp.

Hắn nằm xuống ôm cô nhắm mắt, Nhược Vũ muốn đập cho hắn một cái cho đỡ tức, việc gì cô phải sợ hắn như vậy?

Nhược Vũ nằm một hồi, cứ thấy trong lòng bức bối không tả được, cô cứ nhúc nhích mãi làm Lâm Nhất Phàm không ngủ được.

-Có phải lúc này còn chưa xong việc nên em ngủ không được không, anh vẫn còn sức để phục vụ em cả đêm.

Nói không biết ngược, Nhược Vũ dấm vào ngực hắn mắng.

-Anh đi mà phục vụ cô ta, sao anh không đi đi, ở đây làm gì, Giai Kỳ, Giai Kỳ, thật là chướng tai gai mắt.

-Em ghen sao?

Lâm Nhất Phàm chống tay lên thái dương, nghiêng đầu nhìn Nhược Vũ, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự mãn.

Nhược Vũ hừ lạnh bĩu môi xem thường, ở đây ra loại người mặt vừa dày vừa tự tin thái quá như vậy? Cô nhắm mắt môi không yên phàn mắng một câu.

-Ghen cái đầu anh, đồ điên.

Lâm Nhất Phàm bật cười cúi đầu hôn lên môi cô một cái rồi vùi mặt vào tóc cô ngủ.

Nhược Vũ đẩy tay hắn nhưng không để ý môi mình cũng đã cong lên rồi.

-Sao lại là anh?

Nghe tiếng chuông Giai Kỳ vội vội vàng vàng ôm đầu đi ra mở cửa nhưng khuôn mặt lập tức tràn đầy thất vọng.

Tô Tiểu Mạt đi vào, hai tay đút vào túi quần, miệng ngậm một điếu thuốc nằm dài trên sofa.

Giai Kỳ chạy tới lôi anh ta dậy.

-Anh đi về đi, lát nữa Nhất Phàm sẽ đến đây với em đó.

Đi nhanh lên.

Tô Tiểu Mạt thả một ngụm khói, trề môi lên tiếng.

-Anh ta không tới đâu.

-Sao anh biết?

Giai Kỳ ngồi xuống ghế đối diện muốn nhảy dựng lên.

Cô gọi cho Lâm Nhất Phàm nói rằng đầu mình bị di chứng sau khi bị Châu Nhược Vũ làm bị thương, cô ở một mình chắc chắn anh ấy sẽ lo lắng.

Tô Tiểu Mạt ngồi dậy, choàng tay qua ghế sofa vô cùng thoải mái.

-Anh ta mới chuyển cho anh 500 đô, bảo anh tới đây chăm sóc em một đêm.

Giai Kỳ trợn mắt quát.

-Sao anh lại nhận tiền của anh ấy, anh thiếu tiền tới như vậy sao?

Tô Tiểu Mạt “rít” thêm một hơi thuốc, hắn dụi tàn rồi li3m li3m môi nói với cô.

-Em vẫn còn cố chấp sao, hay em đã yêu anh ta thật rồi? Anh nói thật em đừng mơ mộng nữa, hãy nhớ em ở đâu và anh ta ở đâu, em là gái quán bar, dù em không đi khách thì trong mắt bọn họ em vẫn là điểm.

Giai Kỳ, hắt cho em tiền, hắt thuê người tới chăm sóc em là vì anh ta không muốn Châu Nhược Vũ mắc nợ em sau lần tai nạn đó.

Em xem nhị thiếu phu nhân xinh đẹp như tiên vậy, anh ta còn cần em làm gì.